

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 3Co/101/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7915202588
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 05. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Angelika Sopoligová
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2020:7915202588.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Angeliky Sopoligovej a členov senátu JUDr. Ľuboša Kunaya a JUDr. Petra Tutka v spore žalobcu: ŠÍRAVAN s.r.o., so sídlom vo Vranove nad Topľou, Herľanská 547, IČO: 46 565 639, zastúpeného JUDr. Monikou Ilčišinovou, advokátkou, so sídlom vo Vranove nad Topľou, Herľanská 547 proti žalovanému B. E., Y.. XX.XX.XXXX, E. G. C., Y.Á. F. A. N. XXXX/XX, zastúpeného: CIBERE & BOVAN, Advokátska kancelária, so sídlom v Trebišove, M. R. Štefánika 1161/184, o zaplatenie 33.000,- eur s prísl., o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Trebišov č.k. 6C/127/2015 - 171 zo dňa 23. októbra 2018

rozhodol:

I. P o t v r d z u j e rozsudok v časti výroku pod č. I. o zaplatení sumy 33.000,- eur v lehote do troch dní od právoplatnosti rozsudku, ako aj vo výroku o nároku na náhradu trov konania (č. II.).

II. M e n í rozsudok v prevyšujúcej časti výroku pod č. I. o zaplatení príslušenstva tak, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi úrok z omeškania vo výške 8,05 % ročne z dlžnej sumy vo výške 33.000,- eur od 16.1.2015 do zaplatenia, v lehote do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

III. P r i z n á v a žalobcovi proti žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Trebišov (ďalej len „súd prvej inštancie“ alebo „súd“) rozsudkom označeným v záhlaví rozhodol v tomto znení:

I. Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi sumu 33.000 Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 9,25% ročne z dlžnej sumy od 05.02.2014 do zaplatenia a to v lehote do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

II. Žalobcovi priznáva nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100% voči žalovanému.

2. Súd prvej inštancie napadnutý rozsudok odôvodnil tým, že žalobca sa žalobou doručenou súdu dňa 13.02.2015 domáhal, aby súd zaviazal žalovaného zaplatiť mu sumu 33.000,- eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 9,25 % ročne z dlžnej sumy od 05.02.2014 do zaplatenia ako aj náhrady trov konania. Podanú žalobu odôvodnil tým, že na základe Zmluvy o predaji časti podniku uzatvorenej dňa 25.02.2013 predávajúci (žalovaný) odpredal kupujúcemu (žalobcovi) veci, práva a iné majetkové hodnoty, ktoré slúžia podnikaniu a to samostatnú prevádzkovú jednotku za dohodnutú kúpnu cenu 65.000,- eur. Predmetom prevodu boli aj nehnuteľnosti (špecifikované v bode 1. odôvodnenia napadnutého rozsudku), ktoré ale žalobca do podania žaloby ako kupujúci z predmetnej zmluvy nenadobudol do svojho vlastníctva. Na základe predmetnej zmluvy kupujúci zaplatil predávajúcemu časť kúpnej ceny vo výške 33.000,- eur v určených splátkach podľa výšky a splatnosti, ale žalovaný listom

zo dňa 31.01.2014 doručeného žalobcovi dňa 04.02.2014 odstúpil od zmluvy o predaji časti podniku, s čím žalobca aj súhlasil listom zo dňa 13.01.2015 doručeného žalovanému dňa 15.01.2015 a zároveň vyzval žalovaného na prevzatie vecí po odstúpení od zmluvy (kľúčov od nehnuteľnosti PIZZERIA AMIGO, zapísanej na V. Č.. XXXX, R.. Ú.. C., na ktorú žalovaný nereagoval a preto žalobca uložil veci u uschovávateľa, o čom rovnako žalovaného písomne informoval.

3. Žalovaný so žalobou nesúhlasil z dôvodu, že žalobca bol neustále v omeškaní s jednotlivými platbami, v dôsledku čoho mu vznikol nárok na zmluvnú pokutu a žalobca odniesol z nebytových priestoroch veci a zariadenie v hodnote prevyšujúcej 20.000,- eur.

4. Žalobca s týmito námietkami nesúhlasil a na doplnenie uviedol, že žalovanému písomne oznámil listom zo dňa 13.01.2015, aby si prevzal hnutelné veci podľa prílohy č. 1 k zmluve, v súvislosti s odstúpením od zmluvy. Taktiež ho písomne vyzval dňa 03.02.2015, aby si prevzal kľúče od nehnuteľnosti, k čomu ale nedošlo a listom zo dňa 03.02.2015 mu oznámil, že prevzaté hnutelné veci sú uložené vo verejnom sklade spoločnosti CYPRIAN - Sladký svet s.r.o. v Michalovciach a vyzval ho, aby si tieto hnutelné veci prevzal, keďže sú tam uložené.

5. Na základe vykonaného dokazovania špecifikovaného v bode 8. odôvodnenia napadnutého rozsudku a jeho vyhodnotenia (viď body 14. až 18. odôvodnenia napadnutého rozsudku), súd prvej inštancie vec právne posúdil s odkazom na ust. § § 470 ods. 1, ods. 2 veta prvá Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“), § 344 Obchodného zákonníka (ďalej len „ObZ“), § 349 ods. 1 ObZ, § 351 ods. 1, 2 ObZ, § 476 ods. 1, 2 ObZ, § 451 ods. 1 Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“), § 39 OZ.

6. Súd prvej inštancie dospel k záveru o dôvodnosti podanej žaloby žalobcu v celom rozsahu, po vysporiadaní s tým, či zmluva o predaji časti podniku zo dňa 25.02.2013, je platná. Keďže medzi stranami sporu nebolo sporné uzatvorenie zmluvy o predaji časti podniku podľa § 476 a nasl. ObZ., dňa 25.02.2013, so stanoveným predmetom kúpy, za kúpnu cenu vo výške 65.000,- eur, pričom zo spisu Okresného súdu Trebišov sp.zn. 13C/65/2013 mal súd za preukázané, že rozsudkom č.k. 13C/65/2013-350 v predmetnej veci súd určil, že Mesto Sečovce (žalobca) je výlučným vlastníkom nehnuteľností, ktoré boli predmetom uzatvorenej zmluvy o predaji podniku s tým, že rozsudok nadobudol právoplatnosť dňa 22.08.2017, dospel súd k záveru, že v čase uzatvorenia zmluvy o predaji časti podniku predávajúci nebol vlastníkom predmetnej nehnuteľnosti, čím nebol ani oprávneným subjektom na uzatvorenie predmetnej zmluvy. Nakoľko ale žalobca poukázal v prospech žalovaného, na základe predmetnej zmluvy sumu 33.000 eur (čo medzi stranami sporu rovnako nebolo sporné), s odkazom na zásadu, že „nikto nemôže previesť na druhého viac práv, než má sám“, došlo k plneniu bez právneho dôvodu, t.j. k bezdôvodnému obohateniu žalovaného na úkor žalobcu. Preto súd uložil žalovanému povinnosť v znení prvého výroku napadnutého rozsudku. Nakoľko bol s vrátením poskytnutej sumy žalovaný v omeškaní v zmysle § 369 ods. 1, ods. 2 ObZ v znení citovaného nariadenia vlády SR č. 21/2003 Z.z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Obchodného zákonníka, súd zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcovi úrok z omeškania vo výške 9,25% ročne z dlžnej sumy, odo dňa 05.02.2014 do zaplatenia, keďže mal za to, že žalovaný sa dostal do omeškania ku dňu 04.02.2014. Súd prvej inštancie vo veci samej nemohol prihliadnuť na procesnú obranu žalovaného, keďže na jej preukázanie žalovaný nepredložil listinné dôkazy, proti plneniu nepodal protinávrh a preto súd jeho tvrdenie považoval za neúčinné v zmysle § 151 ods. 2 CSP. Aj keď žalovaný na pojednávaní navrhol vykonať dôkaz výsluchom svedkov citovaných v bode 36. odôvodnenia napadnutého rozsudku, súd tento návrh považoval za nadbytočný a preto ho zamietol, keďže výsluchom navrhnutých svedkov by neboli preukázané skutočnosti, ktoré mali zásadný význam pre toto konanie.

7. O nároku na náhradu trov konania rozhodol súd prvej inštancie v zmysle § 262 ods. 1 CSP s odkazom na § 255 ods. 1 CSP. K návrhu žalobcu na prikázanie sporu v zmysle § 39 ods. 2 zák. č. 160/2015 CSP Okresnému súdu Malacky ako súdu príslušného na konanie v sporoch o určenie neplatnosti zmluvy súd uviedol, že predmetom tohto konania bolo konanie o zaplatenie sumy, preto na prikázanie veci Okresnému súdu Malacky neboli splnené zákonné podmienky.

8. Proti rozsudku podal v zákonnej lehote (včas) odvolanie žalovaný a uplatnil odvolacie dôvody v zmysle ust. § 365 ods. 1 písm. e), f) a h) CSP. Mal za to, že v čase uzatvárania zmluvy o predaji podniku bol v katastri nehnuteľnosti vedený ako vlastníkom nehnuteľností, ktoré tvorili súčasť podniku t.j. predmetu zmluvy a preto nemohol v čase podpisu zmluvy vedieť, že začne súdny spor, v ktorom

bude za výlučného vlastníka určený iný subjekt, keďže vychádzal z hodnovernosti zápisov v katastri nehnuteľností s odkazom na ust. § 70 ods. 1 Katastrálneho zákona s tým, že konanie o určenie vlastníckeho práva nadobudlo právoplatnosť až dňa 22.08.2017, pričom k odstúpeniu od zmluvy došlo ešte v roku 2014. Preto mal za to, že zmluva o predaji podniku bola platne uzatvorená. Nesúhlasil s priznaným príslušenstvom z dôvodu, že výzva žalobcu na zaplatenie sumy 33.000,- eur mu bola doručená až dňa 15.01.2015 a čo sa týka navrhnutých dôkazov t.j. konateľky žalobcu N. R. A. N.. Ú., ktorý je toho času vo výkone trestu odňatia slobody, tieto dôvody by mali zásadný význam pre toto konanie. Navrhoval v zmysle § 389 CSP, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil a vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

9. Žalobca vo vyjadrení k odvolaniu žalovaného navrhoval rozsudok ako vecne správny potvrdiť a priznať mu nárok na náhradu trov odvolacieho konania. Uviedol, že Mesto Sečovce už dňa 02.04.2013 (t.j. po 36 dňoch od podpísania zmluvy o predaji časti podniku zo dňa 25.02.2013) podalo, ako žalobca proti žalovanému, žalobu o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam zapísaných na V. Č.. XXXX R.. Ú.. C., ktoré boli predmetom uvedenej zmluvy. Preto o tejto skutočnosti, musel mať žalovaný vedomosť ako strana sporu, keďže bol učinенý zápis tohto konania ako „poznámka“ do katastra nehnuteľností, čím vedenie konania bolo verejne známe. Preto ani nemohlo dôjsť a ani nedošlo k prevodu vlastníckeho práva predmetných nehnuteľností na žalobcu. Stotožnil sa s odôvodnením súdu, čo sa týka nevykonania výsluchu žalovaným navrhnutých svedkov.

10. Žalovaný sa k vyjadreniu žalobcu nevyjadril.

11. Krajský súd v Košiciach ako súd odvolací (§ 34 CSP účinného od 01.07.2016, ďalej len „CSP“) prejednal odvolanie žalovaného ako podané včas a oprávnenou osobou, proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné, bez nariadenia pojednávania v zmysle § 385 ods. 1 CSP a contrario v rozsahu vyplývajúcom z ust. § 379 a § 380 ods. 1, 2 CSP z hľadiska uplatnených odvolacích dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. e), f) a h) CSP a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného okrem časti výroku o určení výšky ako aj splatnosti úrokov z omeškania je dôvodné s tým, že v ostatnej časti je napadnutý rozsudok vecne správny.

12. Rozsudok bol verejne vyhlásený na Krajskom súde v Košiciach dňa 27.05.2020 o 10:10 hodine, č. dv. 212/II poschodie, pričom miesto a čas verejného vyhlásenia rozhodnutia bolo zverejnené dňa 11.05.2020 na úradnej tabuli a webovej stránke Krajského súdu v Košiciach v zmysle ust. § 219 ods. 1,3 a § 378 ods. 1 CSP.

13. Žalovaný uplatnil odvolacie dôvody v zmysle ust. § 365 ods. 1 písm. e), f) a h) CSP t.j., že súd prvej inštancie nevykonan navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností; súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

14. Neúplnosť zistenia skutkového stavu (§ 365 ods. 1 písm. e/ CSP), je v sporovom konaní odvolacím dôvodom len za predpokladu, že príčinou neúplných skutkových zistení bola okolnosť, že súd prvej inštancie nevykonan stranou sporu navrhnutý dôkaz, spôsobilý preukázať právne významnú skutočnosť (napr. preto, že ho nepovažoval za rozhodujúci pre vec), avšak iba samotná okolnosť, že nevykonan navrhnuté dôkazy nemôže byť v sporovom konaní spôsobilým odvolacím dôvodom. Z povahy veci vyplýva, že strana, ktorá v odvolaní uplatní tento odvolací dôvod, musí súčasne označiť dôkaz, ktorý - hoci bol navrhovaný - nebol vykonaný a uviesť právne významné skutočnosti, ktoré, hoci boli tvrdené, súd prvej inštancie nezisťoval, najmä preto, že ich nepovažoval za právne významné a ďalej, že vždy musí ísť len o skutočnosti a dôkazy uplatnené už v konaní pred súdom.

15. Odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. f) CSP sa týka chyby v zisťovaní skutkového stavu veci súdom, spočívajúcej v tom, že skutkové zistenie, ktoré bolo podkladom pre jeho rozhodnutie je nesprávne v tom zmysle, že nemá oporu vo vykonanom dokazovaní, pričom medzi chybami skutkového zistenia a chybami právneho posúdenia je úzka vzájomná súvislosť, keďže príčinou nesprávnych (v zmysle nedostatočných) skutkových zistení môže byť chybný právny názor, v dôsledku ktorého súd zisťoval iné skutočnosti, príp. zisteným skutočnostiam prisudzoval iný právny význam.

16. Skutkové zistenie nezodpovedá vykonaným dôkazom, ak výsledok hodnotenia dôkazov nie je v súlade s § 191 ods. 1 CSP (dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pričom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo počas konania najavo) a to vzhľadom na to, že buď vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov strán sporu nevyplynuli, ani inak nevyšli počas konania najavo, alebo opomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané alebo vyšli počas konania najavo. Nesprávne sú i také skutkové zistenia, ktoré založil na chybnom hodnotení dôkazov. Ide o situáciu, keď je logický rozpor v hodnotení dôkazov (v úsudku medzi porovnávanými skutočnosťami), príp. poznatkov, ktoré vyplynuli z prednesov strán sporu alebo, ktoré vyšli najavo inak, z hľadiska závažnosti (dôležitosti), zákonnosti, pravdivosti, event. vierohodnosti alebo, keď výsledok hodnotenia dôkazov nezodpovedá tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z § 185 - § 211 CSP. Pri hodnotení dôkazov je potrebné zohľadniť aj iné okolnosti ako sú vzájomná nadväznosť, súlad alebo rozpor medzi skutočnosťami, ktoré z vykonaného dôkazu vyplývajú a pod. Skutkové zistenie ako výsledok hodnotenia dôkazov nemôže byť zásadne správne, ak hodnotenie dôkazov súdom prvej inštancie nezodpovedá § 191 ods. 1 CSP, lebo hodnotil každý dôkaz len jednotlivo a nie aj v ich vzájomnej súvislosti. Skutkové zistenie nie je správne ani vtedy, ak medzi vykonaným dôkazom (jeho obsahom) a z neho vyodeným (čiastkovým) skutkovým záverom, je zrejmy nesúlad.

17. K odvolaciemu dôvodu podľa ust. § 365 ods. 1 písm. h) CSP odvolací súd uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu. Nesprávne právne posúdenie je chybnou aplikáciou práva na zistený skutkový stav; dochádza k nej vtedy, ak súd nepoužil správny (náležitý) právny predpis alebo ak sice aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

18. Odvolací súd konštatuje, že čo sa týka zaplataenia istiny, žalovaný v odvolaní argumentuje predovšetkým skutočnosťami, ktoré už uvádzal v konaní pred súdom prvej inštancie, s ktorými sa súd prvej inštancie náležite a správne vysporiadal pri rozhodovaní daného sporu, čím sú odvolacie námietky žalovaného v tomto smere nespôsobilé spochybníť vecnú správnosť napadnutého rozsudku a neumožňujú prijať iné závery o zaplataení istiny titulom bezdôvodného obohatenia. V tomto smere sú tak uplatnené odvolacie námietky nedôvodné.

19. Odvolací súd konštatuje, že súd prvej inštancie vo veci vykonal dokazovanie v dostatočnom rozsahu pre náležité zistenie skutkového stavu, keďže vo veci boli vykonané relevantné dôkazy s tým, že vykonanie ďalších dôkazov vo veci nebolo potrebné, keďže z relevantných predložených dôkazov mal súd prvej inštancie dostatočne zistený skutkový stav na to, aby vec správne právne posúdil titulom vydania bezdôvodného obohatenia v zmysle § 451 OZ a § 39 OZ, keďže žalobca žalovanému plnil titulom absolútne neplatného právneho úkonu, keďže v čase uzatvárania predmetnej zmluvy žalovaný nebol vlastníkom predmetu kúpy, a preto takýto právny úkon odporuje zákonu a rovnako sa aj prieči dobrým mravom. Z dôvodu, že súd určil, že žalobca nie je vlastníkom predmetnej nehnuteľnosti sa uzavretá zmluva o predaji podniku zrušuje zo zákona, s účinkami od jej vzniku t.j. „ex tunc“, čím je nedôvodná odvolacia námietka žalovaného, že až neskôr, nie v čase uzavretia zmluvy sa dozvedel o tom, že nie je vlastníkom nehnuteľností, ktoré boli predmetom uzavretej zmluvy o predaji časti podniku zo dňa 25.02.2013, čo by mali ozrejmiť vypočutí svedkovia, čím sú rovnako odvolacie námietky v tomto smere podľa odvolacieho súdu nedôvodné a zhodné s procesnou obranou žalovaného v konaní na súde prvej inštancie, s ktorou sa súd prvej inštancie správne vysporiadal v odôvodnení napadnutého rozsudku, s ktorým sa odvolací súd v celom rozsahu v zmysle § 387 ods. 2 CSP stotožňuje.

20. Čo sa týka ďalšej procesnej obrany žalovaného spočívajúcej v omeškaní žalobcu s jednotlivými platbami, v dôsledku čoho žalovanému vznikol nárok na zmluvnú pokutu s tým, že žalobca si odniesol veci a zariadenie z nebytových priestorov v hodnote prevyšujúcej 20.000,- eur, je rovnako aj táto odvolacia námietka žalovaného nedôvodná, nakoľko svoje tvrdenia žalovaný v konaní nepreukázal (viď v tomto znení bod 35. odôvodnenia napadnutého rozsudku, s ktorým sa odvolací súd rovnako v zmysle § 387 ods. 2 stotožňuje) a len na zdôraznenie ich správnosti dopĺňa.

21. Podľa čl. 8 CSP strany sporu sú povinné označiť skutkové stvrdenia dôležité pre rozhodnutie vo veci a podpísať svoje tvrdenia dôkazmi, a to v súlade s princípom hospodárnosti a podľa pokynov súdu.

22. Podľa § 149 CSP prostriedkami procesného úkonu a prostriedkami procesnej obrany sú najmä skutkové tvrdenia, popretie skutkových tvrdení protistrany, návrhy na vykonanie dôkazov, námietky k návrhom protistrany na vykonanie dôkazov a hmotnoprávne námietky.

23. Podľa § 150 ods. 1 CSP strany majú povinnosť pravdivo a úplne uvádzať podstatné a rozhodujúce skutkové tvrdenia týkajúce sa sporu.

24. Podľa § 188 ods. 1 CSP súd vykonáva dôkazy na pojednávaní.

25. Podľa § 204 CSP dôkaz listinou sa vykoná tak, že súd listinu alebo jej časť prečíta alebo oznámi jej obsah; to neplatí, ak ide o listinu, ktorej odpis bol strane sporu v priebehu konania doručený a ak listina alebo jej obsah neboli protistranou spochybnené.

26. Dokazovanie je časťou občianskeho súdneho konania, v ktorej si súd vytvára poznatky, potrebné pre rozhodnutie vo veci. Strany sporu majú okrem povinnosti tvrdenia aj dôkaznú povinnosť, preto sú povinné označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení. Súd posudzuje a je oprávnený rozhodnúť, ktoré z označených dôkazov vykoná, príp. či sa javí nevyhnutné pre zistenie skutkového stavu a rozhodnutie vo veci dokazovanie doplniť. Rozhoduje vo veci na základe skutkového stavu zisteného z vykonaných dôkazov, ako aj na základe skutočností, ktoré medzi stranami sporu neboli sporné, pričom starostlivo prihliada na tvrdenia strán sporu a na všetko, čo vyšlo za konania najavo. Z ústavnej požiadavky riadneho a spravodlivého procesu automaticky nevyplýva povinnosť súdu vykonať všetky dôkazy, ktoré strana sporu navrhla, avšak súd vždy musí o uplatnených návrhoch (včítane návrhov dôkazných) rozhodnúť, ale tiež (ak týmto návrhom nevyhoví), musí vo svojom rozhodnutí uviesť, z akých dôvodov - spravidla vo vzťahu k hmotnoprávnym predpisom, ktoré aplikoval a právnym záverom, ku ktorým dospel na základe zisteného skutkového stavu veci, navrhnuté dôkazy nevykonal a nepovažoval ich za potrebné pre zistenie skutkového stavu. Nevykonanie dôkazov navrhnutých stranou sporu, príp. aj iných potrebných dôkazov, ktoré sú spôsobilé preukázať právne významnú skutočnosť, môže mať za následok neúplnosť skutkových zistení, vedúcu k vydaniu nesprávneho rozhodnutia, a súčasne môže znamenať porušenie práva na spravodlivé súdne konanie v zmysle čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

27. Jednou zo všeobecných záruk spravodlivého prejednania veci pred súdom v zmysle čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd je zásada „rovnosti zbraní“, ktorá zabezpečuje, aby v súdnom konaní mali strany sporu rovnaké postavenie. Tento princíp spočívajúci v rovnakom postavení strán sporu sa prejavuje v ich procesnoprávnom postavení, v spôsobe a rozsahu dokazovania, ako aj v iných oblastiach spojených so súdnym uplatňovaním práva. Zachovanie „rovnosti zbraní“ z pohľadu spôsobu a rozsahu vykonávaného dokazovania sa týka aj oprávnenia strán sporu navrhovať dôkazy. Možnosť navrhovania dôkazov je spojená s princípom dôkazného bremena, ktorého úspešnosť v súdnom spore sa viaže na schopnosť strany sporu predložiť adekvátne dôkazy na preukázanie svojich tvrdení. Výber dôkazných prostriedkov je na vôli strany sporu, no o tom, ktoré z navrhovaných dôkazov budú vykonané a ktoré nie, rozhoduje súd podľa svojej voľnej úvahy. Obsahom záruky na spravodlivý súdny proces z pohľadu oprávnenia navrhovať dôkazy je limitované voľnou úvahou súdu, aby nevykonanie navrhnutých dôkazov alebo vykonanie iných dôkazov, nepostavilo stranu sporu do jasne nevýhodnejšej pozície v porovnaní so žalovaným v spore v súdnom spore (rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci Feldbrugge c. Holandsko z r. 1986). V súvislosti s rozhodnutím súdu, ktoré z navrhovaných dôkazov vykoná a ktoré nie, to teda znamená, že strana sporu nesmie byť týmto rozhodnutím znevýhodnená oproti druhej strane. Aj podľa judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky nevykonanie stranou sporu navrhnutého dôkazu môže byť porušením základného práva na spravodlivé súdne konanie dokonca aj bez priamej spojitosti s porušením zásady „rovnosti zbraní“. Ústavný súd Slovenskej republiky v náleze sp. zn. III. ÚS 332/09 z 26.1.2010 vyslovil názor, že nevykonanie navrhovaného dôkazu, ak tento mohol mať vplyv na posúdenie skutkového stavu, ktorý z doteraz vykonaných dôkazov nemožno bezpečne ustáliť, je porušením práva na spravodlivé súdne konanie v zmysle čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj v zmysle čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

28. Spravodlivé súdne konanie v sebe implikuje právo na kontradiktórne konanie, podľa ktorého strany musia dostať príležitosť predložiť nielen všetky dôkazy potrebné na to, aby ich postoj v konaní mohol viesť k úspechu, ale aj príležitosť zoznámiť sa so všetkými dôkazmi a pripomienkami, ktoré boli predložené, s cieľom ovplyvniť rozhodnutie súdu, ale majú tiež právo na primeranú reakciu konajúceho súdu vo vzťahu k ich podaniam a návrhom. Ak strana urobí podanie, adresované súdu a jeho prostredníctvom aj protistrane, môže dôvodne očakávať, že súd sa ním bude zaoberať a jeho existenciu nemožno odignorovať. Dôkaz listinou - písomnosťou sa vykonáva tak, že ju sudca pri pojednávaní prečíta alebo oznámi jej obsah. Tento spôsob vykonania dôkazu musí byť zrejmý zo zápisnice o pojednávaní. Ak zo zápisnice o pojednávaní nevyplýva, že označené listiny, ktoré mali byť súdom čítané alebo ich obsah oznámený, boli predmetom dokazovania, potom je nutné konštatovať, že také dokazovanie nebolo vykonané v súlade s § 204 CSP.

29. V prejednávanej veci ale žalovaný počas celého konania nepredložil konkrétne dôkazy na preukázanie ním tvrdených skutočností, a aj keď navrhoval vypočutie svedkov, títo svedkovia sa ku skutočnostiam, ktoré boli sporné ani vyjadriť nemohli z dôvodu, že predávajúci nebol ani vlastníkom predávanej nehnuteľnosti, čím sa platnosť zmluvy od počiatku, z dôvodu určenia inej osoby za jej vlastníka, zrušuje, keďže je absolútne neplatná, čo nepochybne smeruje k neúspechu žalovaného v tomto konaní, ktorého neúspech by nemohla zvrátiť ani výpoveď navrhnutých svedkov, keďže „nikto nemôže previesť na iného viac práv, než má sám“, pričom ďalšie ním namietané skutočnosti preukázať nevedel.

30. Z uvedených dôvodov odvolací súd potvrdil napadnutý rozsudok vo výroku pod č. I. o zaplatení sumy 33.000,- eur v lehote do 3 dní od právoplatnosti rozsudku, ako aj vo výroku o nároku na náhradu trov konania (č. II.), keďže sú vecne správne v zmysle § 387 ods. 1 CSP s odkazom na § 387 ods. 2 CSP.

31. Odvolací súd ale zmenil rozsudok v prevyšujúcej časti výroku pod č. I. o zaplatení príslušenstva tak, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi úrok z omeškania vo výške 8,05 % ročne z dlžnej sumy vo výške 33.000,- eur od 16.01.2015 do zaplatenia, v lehote do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku v zmysle § 388 CSP, keďže v tejto časti napadnutého rozsudku neboli splnené podmienky na potvrdenie ani na zrušenie napadnutej časti rozsudku.

32. V tejto časti bola odvolacia námietka odvolateľa dôvodná a to s apelom na tú skutočnosť, že žalovaný sa mohol dostať do omeškania až po doručení výzvy žalobcu na zaplatenie sumy 33.000,- eur, ktorá mu bola doručená dňa 15.01.2015 a preto až od 16.01.2015 sa dostal žalovaný do omeškania so zaplatením žalovanej sumy s tým, že dňa 16.01.2015 bola aktuálna sadzba zákonných úrokov z omeškania vo výške 8,05 % a to s odkazom na právne posúdenie veci tak, ako to správne učinil aj súd prvej inštancie s odkazom na ust. § 517 ods. 1, 2 OZ v spojení s citovaným nariadením vlády SR, ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Obchodného zákonníka.

33. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP. Žalobca bol v odvolacom konaní v prevažnom rozsahu úspešný a z toho dôvodu má proti neúspešnému žalovanému plný nárok na náhradu trov odvolacieho konania s tým, že o výške priznaného plného nároku na náhradu trov odvolacieho konania, rozhodne súd prvej inštancie s odkazom na ust. § 262 ods. 2 CSP.

34. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Košiciach pomerom hlasov 3 : 0 (§ 393 ods. 2 posledná veta CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie **n i e j e** prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1,2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1,2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).